

Summary

Rassomakhina O. Compliance with the public order, principles of humanity and morality as a condition of legal protection of trademarks.

The article examines the genesis of normative regulation of these terms of legal protection of trademarks, their legal definition in the legislation of Ukraine, their substantive content and the state of legal regulation in this sphere in general for today. The study identified areas of legislative work for the improvement of legislation in order to avoid lacks in the legal definition of these conditions in this sphere and in order to consolidate rules, defining such conditions of legal protection of signs, as their correspondence to public order, principles of humanity and morality, in the process of acquisition of trademark rights in Ukraine to improve efficiency of law enforcement practice in this sphere.

Key words: trademark, the acquisition of intellectual property rights to the trademarks, the state registration of rights to trademarks, compliance with the public order, compliance with the principle of humanity, compliance with principles of morals.

УДК 347.77

В. П. МОРОЗ

Віктор Павлович Мороз, здобувач Київського університету права НАН України, керуючий партнер Адвокатського об'єднання «Супрема Лекс»

**НАЗВА ДЕРЖАВИ (РЕГІОНУ) ЯК ОБ'ЄКТ ПРАВА
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ**

Розвиток державності відбувався під впливом економічних та військових факторів шляхом поступової зміни відповідних суспільно-економічних формацій. Як зазначає в своїй монографії А. В. Сірко¹, під суспільно-економічною формацією розуміється суспільство на певному ступені історичного розвитку, яке характеризується відповідним йому економічним ладом, певним способом виробництва, єдністю продуктивних сил і виробничих відносин. Такому суспільству відповідають усі надбудовні явища: держава, право, релігія, наука, культура, мораль тощо.

Кожній суспільно-економічній формації відповідає також особливий тип держави і права. Історичний тип держави визначається як система суттєвих ознак держави і права суспільно-економічної формації, які виражають спільність їхньої економічної основи, соціального устрою, класового призначення.

На сьогодні відомі такі історичні типи держави і права: рабовласницький, феодалний, буржуазний і сучасний, або постіндустріальний. Виділяють наступні чотири основні періоди:

- історію держави і права стародавнього світу;
- історію держави і права середніх віків;
- історію держави і права нового часу;
- історію держави і права новітнього часу (тобто ХХ–ХХІ ст.ст.).

У цілому держава являє собою досить складне соціальне і юридичне явище. Існує багато визначень терміна «держава». Так, у Древньому Китаї даосисти визначили, що держава – це частка єдиного природного процесу розгортання закону². Аристотель підкреслював, що держава – це тип суспільства, що є союзом несхожих особистостей, які об'єднуються задля спільного блага, задовольняючи власні потреби через обмін товарів і послуг³. На думку В. І. Леніна, держава є машиною (знаряддям) для підтримання панування одного класу над іншим.

На сьогодні в правовій науці існують різні тлумачення терміна «держава»:

- це політична організація суспільства, що має владні повноваження з управління територіально організованим населенням з метою здійснення загальносоціальних справ;
- це суб'єкт міжнародного публічного права;
- це сукупність офіційних органів влади (державного апарату), що діють у масштабах усієї країни;
- це особлива політико-територіальна організація суспільства, що володіє суверенітетом, спеціальним апаратом управління і примусу та здатна надавати своїм велінням загальнообов'язкової сили для всього населення країни, яка створюється для керівництва суспільством і виконання загальносуспільних справ та інші⁴.

У свою чергу, регіон – велика індивідуальна територіальна одиниця (наприклад, природна, економічна, політична тощо), дещо відмінна від існуючого політичного або адміністративного поділу. Також під регіоном іноді розуміють певну територію, що відрізняється від інших територій за низкою ознак і що володіє деякою цілісністю, взаємозв'язаністю складових її елементів⁵.

З розвитком держави дедалі більше поглиблювався суспільний поділ праці, що привело до появи товарообміну. За таких умов особливої цінності набувають якісні властивості товару.

Безумовно, в різних державах та регіонах вироблялися товари з різними властивостями, а також існували різні предмети, характерні для конкретних держав. Так, з часів стародавнього світу відомі єгипетські піраміди та грецькі храми.

З розвитком права інтелектуальної власності назва держави (регіону) набуло якостей об'єкта права інтелектуальної власності. Причиною цього є можливість отримання комерційної вигоди від використання назви держави (регіону) та, відповідно, необхідність отримання захисту прав на таке використання.

Взаємозв'язок властивостей об'єктів правовідносин, характерних для певних товарів, та назви держави (регіону) були предметом дослідження Г. О. Андрощука, Л. І. Работягова, О. Р. Гудзенко, В. В. Давиденко, Ю. М. Кузнецова, М. І. Дубинського, М. В. Паладія, О. О. Подопрігора та інших. Проте, на жаль, предметом даних досліджень був виключно такий об'єкт, як географічне зазначення, а назва держави (регіону) як засіб індивідуалізації суб'єктів правовідносин дослідженню не підлягав. У межах даної статті спробуємо проаналізувати особливості правового регулювання саме назви держави (регіону) як об'єкта права інтелектуальної власності, його зміст, а також особливості використання та захисту, враховуючи чинне законодавство України та останні наукові напрацювання, а також співвідношення і взаємозв'язок між назвою держави (регіону) як об'єктом права інтелектуальної власності та нетрадиційним засобом індивідуалізації із таким традиційним засобом індивідуалізації, як географічне зазначення.

Назву держави (регіону) можна визначити як буквене позначення державного (регіонального) утворення, що дає змогу індивідуалізувати відповідне утворення поміж інших держав (регіонів).

За своєю правовою природою назва держави (регіону) належить до абсолютних немайнових прав такого суб'єкту як держава, що обґрунтовується неможливістю наявності ідентичних за характером суб'єктивних абсолютних прав на один об'єкт, які належать декільком державним утворенням. Тобто, назву «Україна» може мати лише одна держава.

Протягом тривалого часу велися дискусії щодо регулювання і охорони особистих немайнових прав цивільним правом. Дане питання викликало інтерес у багатьох вчених права, зокрема у З. В. Ромовської, К. А. Флейшиц⁶, М. Н. Малєїної, О. А. Красавчикова, Д. М. Генкіна, А. В. Венедиктова, О. С. Йоффе та в багатьох інших. Серед молодих науковців-цивілістів такою проблемою зацікавились Р. О. Стефанчук, С. І. Чернооченко, О. М. Калітенко, Н. В. Устименко.

У правовій науці існує кілька підходів (теорій) щодо місця особистих немайнових прав у цивільному праві.

Зокрема, О. О. Красавчиков, узагальнюючи усі теоретико-правові підходи для вирішення цього питання, виокремив такі концепції: негативну, позитивну та радикальну.

Негативна концепція передбачала регулювання цивільним правом лише тих особистих немайнових відносин, які пов'язані з майновими. Прихильником даної концепції, окрім відомих радянських цивілістів (Ю. К. Толстого, Б. Б. Черепахова, О. С. Йоффе), є С. М. Братусь, який звертає увагу на те, що цивільно-правове регулювання особистих немайнових відносин побудовано як захист особистих благ від неправомірного на них посягання... до тих пір, поки особисті права не порушені, правовий характер відносин, що пов'язаний з їх здійсненням, взагалі не відчувається⁷.

У свою чергу, прихильники позитивної концепції вважають, що цивільне право не лише охороняє, а й регулює особисті немайнові права, зокрема й ті, що не пов'язані з майновими. Як слушно зазначає Р. О. Стефанчук, при цьому думки прихильників цієї теорії зводяться до того, що регулятивні та охоронні приписи тісно пов'язані між собою, виступаючи в нерозривній єдності, а регулятивна та охоронна підсистеми не об'єктивують окремо «регулятивного» чи «охоронного» права. Цієї концепції дотримуються Б. Г. Венедиктов, М. С. Малєїн, Ш. Т. Тагайнаразов, К. Б. Ярошенко та інші.

Радикальна ж концепція визначає особисті немайнові відносини як такі, що не є предметом регулювання цивільного права, а завдяки своїй оригінальності, невіддільності від особи, що для їхнього захисту не достатньо лише цивільно-правових заходів захисту. Прихильником цієї теорії є В. О. Тархов.

Вказані теорії, на думку Р. О. Стефанчука, є найбільш повними та такими, яких достатньо для аналізу існуючих наукових концепцій.

Чинне законодавство України, зокрема ч. 1 ст. 1 ЦК України, відносить особисті немайнові відносини до предмета цивільно-правового регулювання, вважаючи їх повноцінними, рівноправними та самодостатніми. Крім того, такі сучасні вчені-цивілісти, як М. Д. Єгоров та Є. О. Суханов, підтримуючи аналогічну позицію, вважають, що цивільне право повинно включати до свого предмета регулювання немайнові відносини у повному їх обсязі.

Оскільки особисті немайнові права належать суб'єктам цивільно-правових відносин, а таким суб'єктом є держава, то є підстави говорити і про наявність у держави особистих немайнових прав, зокрема права на назву. До особистих немайнових прав державних утворень цілком застосовними є загальні положення цивільного законодавства в сфері регулювання особистих немайнових прав.

З розвитком права інтелектуальної власності аспекти регулювання права на назву держави (регіону) стали охоплюватися не лише концепцією позитивного регулювання вищезазначеного права, як особистого немайнового права.

Так, на певному етапі історичного розвитку права інтелектуальної власності в його системі, крім права промислової власності та авторського права, виокремилася третя група об'єктів – засоби індивідуалізації, функцією яких, на відміну від об'єктів авторського права та об'єктів права промислової власності, є індивідуалізація товару (послуги) або його виробника та до яких традиційно відносять торговельні марки (знаки для товарів та послуг), комерційне найменування та зазначення місця походження товару.

Однак ряд вчених, зокрема А. О. Кодинець⁸, вважає, що до засобів індивідуалізації також можливо віднести й інші позначення, що застосовуються для ідентифікації у сфері цивільних правовідносин, в тому числі назву держави або регіону.

Назву держави (регіону) можна визначити як буквене позначення державного (регіонального) утворення, що дає змогу індивідуалізувати відповідне утворення поміж інших держав (регіонів).

Вбачається, що назву держави (регіону) необхідно охороняти як мовою оригіналу, так і мовою міжнародних мов спілкування та офіційної документації.

За своєю правовою природою назва держави (регіону) належить до абсолютних немайнових прав такого суб'єкта, як держава, що обґрунтовується неможливістю наявності ідентичних за характером суб'єктивних абсолютних прав на один об'єкт, які належать декільком державним утворенням. Тобто, назва держави «Україна» може мати лише одна держава.

Можливість віднесення назви держави (регіону) до об'єктів права інтелектуальної власності пояснюється з точки зору радикальної концепції визначення правової природи особистих немайнових прав.

Тому варто дослідити, за яких умов можливо віднести назву держави (регіону) до об'єктів права інтелектуальної власності. Враховуючи, що інтелектуальна власність являє собою закріплене законом тимчасове виключне право, а також особисті немайнові права авторів на результат інтелектуальної діяльності або засоби індивідуалізації, доходимо висновку, що основними характеристиками будь-якого об'єкта права інтелектуальної власності є виключність прав та наявність немайнових прав щодо такого об'єкта.

Так, у цивілістичній науці право інтелектуальної власності визначається як право особи на результат творчої інтелектуальної діяльності або інший об'єкт права інтелектуальної власності, визначений законом, та серед його ознак зазначається обмеженість строку правової охорони об'єкта права інтелектуальної власності та невідчужуваність особистих немайнових прав від особи правовласника.

Слід зазначити, що назва держави (регіону), безумовно, є виключною, оскільки у разі можливості використання іншим державним утворенням ідентичної назви існувала б загроза створення перешкоди у зовнішньоекономічних відносинах, створення негативного іміджу держави, проблеми з самоідентифікацією та ідентифікацією держави на зовнішній арені.

Тому з метою уникнення можливих конфліктів назва держави (регіону) може бути закріплена лише за одним державним утворенням, з яким відповідна назва історично пов'язується у більшості людей.

Водночас, безумовно, держава як власник відповідної назви має певні особисті немайнові права на свою назву, як-то: використовувати її у всіх сферах своєї діяльності, дозволяти її використання іншим особам та забороняти її використання без дозволу відповідного державного утворення як правовласника.

Вважаємо, що назву держави (регіону) можна віднести до групи об'єктів права інтелектуальної власності, яка називається засобами індивідуалізації учасників цивільного обігу, оскільки назва державного утворення дає змогу його індивідуалізувати. Право на назву держави (регіону) є виключним правом, що може законно використовуватися лише одним державним утворенням та складається з особистих немайнових прав щодо володіння, використання відповідного права відповідною державою як правовласником та можливості обмеження іншими державними утвореннями протизаконного використання відповідної назви держави як об'єкта права інтелектуальної власності.

Однак постає питання, чи завжди назву держави (регіону) слід сприймати у якості об'єкта права інтелектуальної власності. На наш погляд, така кваліфікація назви держави (регіону) доцільна, як і для багатьох інших об'єктів права інтелектуальної власності, лише у випадку його комерціалізації, тобто фактичного використання з метою отримання прибутку.

Вважаємо, що одним із найбільш показових прикладів комерціалізації назви держави (регіону) на сьогоднішній день є його використання в різних спортивних змаганнях, як, наприклад, Олімпійські ігри та різні регіональні (зокрема, європейські) та світові чемпіонати з футболу, баскетболу, хокею, шахів та інших видів спорту.

Так, наприклад, у спеціальному законі (Закон України «Про організацію та проведення фінальної частини чемпіонату Європи 2012 року з футболу в Україні»), який регламентував аспекти організації та проведення в Україні фінальної частини чемпіонату Європи 2012 р. з футболу (ЄВРО-2012), окрема увага була призначена правовій охороні інтелектуальної власності об'єднання європейських футбольних асоціацій (УЄФА), зокрема, комерційному використанню назви держава Україна та назв приймаючих міст.

У вищевказаному законі було надано визначення інтелектуальної власності УЄФА як прав на позначення та комерційних прав, прав на винаходи, прав на статистичні, інформаційні та інші дані (впорядковані чи записані в базу даних у будь-якій формі або в будь-якому форматі чи в іншому вигляді), прав на бази даних (включаючи своєрідні чи інші права), прав (зареєстрованих чи незареєстрованих) на інші об'єкти права інтелектуальної власності УЄФА, а також прав, що впливають з відповідних заявок.

У свою чергу, позначення як складова частина сукупності прав інтелектуальної власності УЄФА визначене як зареєстровані чи незареєстровані торговельні марки, найменування, емблеми, гасла, підписи, символи, зразки, логотипи, відзняті матеріали, зображення та/або анімації і будь-які заявки на їх охорону чи реєстрацію (у тому числі всі продовження чинності прав і територіальні поширення), пов'язані з чемпіонатом, включаючи логотип, приз, талісман та інші предствалення зазначеного чемпіонату, разом з усіма ідентифікуючими відзнятими рекламними матеріалами, звуками та музикою (за наявності), що використовуються з дозволу УЄФА у зв'язку з чемпіонатом.

До таких позначень у межах ЄВРО-2012 належали як «Україна» як назви держави, в межах якої проводився футбольний чемпіонат, так і назви окремих міст «Львів», «Київ» тощо. Використання цих назв з символікою УЄФА без дозволу останньої визнавалося порушенням прав інтелектуальної власності УЄФА та суворо каралося.

Вбачається, що специфічною особливістю використання назви держави (регіону) як об'єкта права інтелектуальної власності та засобу індивідуалізації є участь публічно-правових утворень у приватноправових відносинах.

Для повноти дослідження права на назву держави (регіону) як об'єкта права інтелектуальної власності доцільним також вбачається дослідити співвідношення та взаємозв'язок правових режимів використання цього об'єкта права інтелектуальної власності та права інтелектуальної власності на географічне зазначення.

Бувають ситуації, коли товар має особливі властивості, певні якості, репутацію чи інші характеристики, які зумовлені характерними для цього географічного місця природними умовами чи людським фактором або поєднанням цих природних умов і людського фактору. У цих випадках на попит продукції впливає місце її походження, і саме в таких випадках є доцільним використання з метою індивідуалізації певних товарів такого засобу індивідуалізації, як географічне зазначення.

В умовах ринкової конкуренції індивідуалізація виготовленої продукції забезпечується не лише шляхом її позначення торговельними марками, суттєве значення мають особливі властивості товару, пов'язані з географічним місцем його виготовлення. Природні чи людські фактори, характерні для відповідного географічного місця, зумовлюють наділення вироблених продуктів особливими параметрами, що забезпечують їх відмежування від однорідної продукції інших виробників. Тому споживач при виборі товару орієнтується також на географічне джерело його походження. Поступово виникає потреба правової охорони географічних назв, що використовуються у позначенні товару, яка забезпечується цивільним законодавством шляхом формування комплексу правових норм про географічне зазначення.

Географічне зазначення можна визначити як назву географічного місця, що вживається у позначенні товару, який має ряд особливих якісних характеристик, зумовлених місцем його походження. Прикладами географічних зазначень можуть бути назви мінеральних вод «Моршинська», «Миргородська» та «Трускавецька» тощо.

Основні норми, що стосуються правової охорони географічних зазначень, містяться в Цивільному кодексі України (Глава 45), Законах України «Про охорону прав на зазначення походження товарів», «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», «Про захист від недобросовісної конкуренції», Паризькій конвенції про охорону промислової власності 1883 р., Угоді про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (Угода ТРІПС) та інших правових документах.

Необхідно підкреслити, що як і у сфері торговельних марок, чинне законодавство України використовує для позначення місця походження товару новий для вітчизняного законодавства термін «географічне зазначення». Закріплення даної правової категорії зумовлюється потребою уніфікації термінології та гармонізації єю національного законодавства з міжнародно-правовими вимогами, зокрема з положеннями Угоди ТРІПС.

З аналізу положень чинного законодавства та доктринальних досліджень вбачається, що головною відмінністю між назвою держави (регіону) як об'єкту права інтелектуальної власності та географічним зазначенням є використання різних інструментів правової охорони, притаманних в першому випадку для публічно-правових відносин, а в другому – для приватноправових. Крім того, якщо назва держави (регіону) індивідуалізує державне утворення як суб'єкт правовідносин, географічне зазначення характеризує певний товар як об'єкт.

Зазначені відмінності визначають і специфіку правового захисту назви держави (регіону) як об'єкта права інтелектуальної власності, адже при порушеннях, що відбуваються в публічно-правових відносинах, далеко не завжди підходять способи захисту, що використовуються при врегулюванні приватноправових відносин.

Так, на наш погляд, слід доповнити чинне законодавство України, що регламентує аспекти правової охорони об'єктів права інтелектуальної власності, вимогою щодо обов'язкової реєстрації назви держави (регіону) в якості об'єкта права інтелектуальної власності.

Також доцільно передбачити можливість захисту права на найменування в адміністративному порядку, в тому числі використовуючи механізми захисту за допомогою профільного державного органу з питань інтелектуальної власності та правоохоронних органів.

Безумовно, як і щодо більшості об'єктів права інтелектуальної власності, найбільш ефективним та розповсюдженим є випадок захисту майнових прав, що впливають із використання назви держави (регіону), а саме права на використання відповідної назви, виключне право дозволяти його використання та виключне право забороняти його неправомірне використання.

Таким чином, підсумовуючи вищевикладене, слід зазначити, що назва держави (регіону) залежно від характеру правовідносин щодо її використання може розглядатися як у якості особистого немайнового права відповідного державного утворення, так і у якості окремого об'єкта права інтелектуальної власності, що індивідуалізує державу як суб'єкт правовідносин. Назва держави (регіону) може виступати об'єктом права інтелектуальної власності за умови її комерціалізації, тобто можливості отримання прибутку від використання відповідного об'єкта. Характерним прикладом такої комерціалізації може виступати використання назви держави у різних міжнародних спортивних змаганнях. Назва держави (регіону), як об'єкт права інтелектуальної власності являє собою буквене позначення державного утворення, що дає змогу індивідуалізувати його з-поміж інших держав та включає у себе сукупність правомочностей щодо права володіння державою (регіоном) своєю назвою, виключного права її використання державним утворенням та права забороняти незаконне її використання, тобто використання без дозволу державного утворення як правовласника або всу-

переч його інтересам. На жаль, на сьогоднішній день у науковому співтоваристві досить скептично та суперечливо ставляться до позиції щодо визнання назви держави (регіону) окремим об'єктом права інтелектуальної власності, що, безумовно, не сприяє ані розвитку теоретичного регулювання відповідних питань, ані розвитку такої галузі права, як право інтелектуальної власності. Також питання правової охорони назви держави (регіону) як об'єкта права інтелектуальної власності не знайшло свого відображення в чинному законодавстві України, що також ускладнює захист прав на назву держави (регіону) у відносинах інтелектуальної власності. Вважаємо, що на сьогоднішній день досить актуальним є питання подальшого поглибленого теоретичного дослідження назви держави (регіону) у якості об'єкта права інтелектуальної власності та прийняття законодавчого акта, яким буде врегульовано питання використання й захисту назв державних утворень у якості засобів індивідуалізації, умов його реєстрації як окремого об'єкта права інтелектуальної власності, особливостей використання та захисту прав на відповідний об'єкт, особливостей припинення прав на назву держави (регіону). Окремі спроби такого врегулювання робляться через застосування інституту географічного позначення, але даний інститут регламентує використання певних об'єктів (товарів), що мають специфіку походження та характерні властивості, обумовлені географічним походженням в межах приватноправових відносин, тоді як назва держави (регіону) як об'єкт права інтелектуальної власності індивідуалізує певний суб'єкт публічних правовідносин. Отже, існує нагальна необхідність закріплення в чинному законодавстві України нормативного регулювання назви держави (регіону) як специфічного засобу індивідуалізації та об'єкта права інтелектуальної власності.

¹ Сірко А. В. Економічна теорія. Політекономія : навч. посіб. / А. В. Сірко. – К. : Центр учбової літератури, 2014. – 416 с.

² Кунченко-Харченко В. І. Правознавство : навч. посіб. / В. І. Кунченко-Харченко, В. Г. Печерський, Ю. Ю. Трубін. – К. : Кондор, 2011. – 474 с.

³ Там само.

⁴ Там само.

⁵ Вікіпедія : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://uk.wikipedia.org>

⁶ Флейшиц Е. А. Личные права граждан в гражданском праве Союза ССР и капиталистических стран / Е. А. Флейшиц // Учёные труды Всесоюзного института юридических наук НКЮ СССР. – М. : Юрид. изд-во НКЮ СССР, 1941. – Вып. VI. – 207 с.

⁷ Братусь С. Н. Предмет и система советского гражданского права / С. Н. Братусь – М. : Госюриздат, 1963. – 1976 с.

⁸ Кодинець А. О. Право на засоби індивідуалізації учасників цивільного обороту, товарів та послуг : моногр. / А. О. Кодинець. – К. : ВПЦ Київський університет, 2007 – 312 с.

Резюме

Мороз В. П. Назва держави (регіону) як об'єкт права інтелектуальної власності.

У статті висвітлюються актуальні проблеми правового регулювання випадків набуття назвою держави (регіону) розрізняльної здатності щодо певних товарів або послуг та можливості віднесення його в такому випадку до об'єктів права інтелектуальної власності (нетрадиційних засобів індивідуалізації) та його відмінність від традиційного засобу індивідуалізації – географічного позначення. Проаналізовано аспекти набуття прав на такий об'єкт права інтелектуальної власності, його використання, охорони та захисту прав на нього.

Ключові слова: право на назву держави, право на назву регіону, право інтелектуальної власності, засіб індивідуалізації, особисте немайнове право.

Резюме

Мороз В. П. Название государства (региона) как объект права интеллектуальной собственности.

В статье освещаются актуальные проблемы правового регулирования случаев приобретения названием государства (региона) различительной способности в отношении определенных товаров или услуг и возможности отнесения его в таком случае к объектам права интеллектуальной собственности (нетрадиционным средствам индивидуализации) и его отличие от традиционного средства индивидуализации – наименования места происхождения товара. Проанализированы аспекты приобретения прав на такой объект права интеллектуальной собственности, его использования, охраны и защиты прав на него.

Ключевые слова: право на название государства, право на название региона, право интеллектуальной собственности, средство индивидуализации, личное неимущественное право.

Summary

Moroz V. State (region) name as the object of the intellectual property law.

The article actual problem of legal regulation cases of obtention by the state (region) name that is known as the personal non-property right distinctive character in relation of certain goods and services and the possibility to consider it in such a case as the intellectual property object (untraditional means of individualization) and difference between the state (region) name and appellations of origin is analyzed. The aspects of purchasing rights for such intellectual property object, exercising of such rights, their protection and defending are shown.

Key words: right to a state name, right to a region name, intellectual property law, mean of individualization, personal nonproperty right.